

GORI SRCA

VIJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 18. VELJACE 1951.

BROJ 8

UČITELJEVO IME - NAŠ SPAS

Jednom je zgodom došao svetomu župniku Ivanu Vianeju u Ars neki bogati protestant, da ga posjeti. Htio je vidjeti ovoga svetoga čovjeka. Ali mu nije rekao, koje je vjere. Kad su se ljepe porazgovorili, počeli se opratići. Na tom rastanku pruži sveti župnik svom posjetniku jednu medaliju s papinskom slikom. A protestant mu reče: »Vi ne znate, da sam ja protestant. Ali ipak se nadam, da ćemo se jednoga dana naći zajedno u nebu. A Svetac mu odgovori: »Da budemo zajedno u nebu, treba da prije toga budemo zajedno na zemlji, jer stablo ostaće onđe, gdje padne.« Ali mu protestant odgovori: »Imam i ja vjeru, a Isus je rekao: tko vjeruje, imat će život vječni. Na to će Svetac: »Savsim je ispravno, da je to rekao Isus, ali je On isti rekao i ovo: da će biti jedno stalo i jedan pastir. I još je rekao: »Ako tko ne sluša Crkvu, neka ti bude kao pogani i grčenika. Ne može se naići na dva načina služiti Bogu. Jedan je samo način dobar, jer je jedna istina, a ne dvije. Služiti Bogu treba onako, kako je Krist naredio i kako Crkva uči.«

I pravo je rekao sveti župnik, jer Sv. Pismo o Kristu govori: »I nemam u ni jednom drugom spasenju, jer nema drugoga imena pod nehom danoga ljudima, u kojem bismo se mogli spasiti.« (Dj. 4, 12). I apostol sv. Petar potvrđuje, da su te riječi istinite, kad veli: »Gospodine, kome ćemo ići? Ti imas riječi života vječnoga. I mi smo vjerovali i studemmo, da si Ti svetac Božji t. j. Sin Božja.« (Iv. 6, 69).

Zato i svećenik-misnik govori u sv. Misi: »Po Njemu i u Njemu neka je čast Gospodinu. A mi za njim kažemo: »Po Njemu je sve postalo, zato smo pozvani, da a Njime kršćanski radimo i u Njemu kršćanski živimo i umremo.«

Povijest zabilježena u Sv. Pismu nam pokazuju razloge, zbog kojih kršćanin odпадa od Krista i napušta Ga. Tamo se kaže, da je tomu uzrok manjak čudoredne ozbiljnosti i život po strastima srca: »Po njihovim rodovima poznat će te ih. Zar se bere s trnja grožđe ili s bodljike smokva? To se ističe zato, jer su rjetki uzroci odпадa od vjere zbog dogmatskih poteškoća. Jer kad ne bi bile strastvene borbe između dužnosti i strastvenih sklonosti, svi bi li Krista slavili kao Mesiju i Spasitelja svijeta.«

Drugi je razlog neozbiljno shvaćanje životne zadužbe čovjekove, koji je sve svoje težnje upravio samo na zemlju tako, da zaboravlja i zanemaruje spasenje duše. Prepmalo se na to misli. I ne radi se na teme pojam, čvrstim i nepromjenjivim načelima. Naprotiv se život provodi po vlastitim i neozbiljnim željicama. Ne

misliti se mnogo, da će svaki čovjek zatvorenim očima i sačepljenimi usiljati se polagati o svom životu najosbiljniji na prolazi životom i svijetom usutret vječnosti. Zato treba da otvorimo oči i uviđi, da čujemo i vidimo, što vječenike: Djeca, neozbiljna djeca su bili i takovi su ostali. Nemirno i neozbiljno su nategli vratove, da jačište viku, kao da o njihovoj vici ovise opravdanje njihove nebrige za vlastito spasenje.

Djeca čine danas tobobožna junačka djela, a sutra se kao djeca vježbaju o majačinski skut i pregaču. Kršćanici ne smije da bude kao dijete, koje hoće, da mu se posve prediamo na službu, da mu pričamo izmišljene pripovijesti i pjevamo veselu pjesme. Ne smije biti kao dijete, koje traži, da ga se, nakon u besposlici provedenog dana, ziblje, dok se ne uspava.

Moralni bismo zapitali svakoga razumnog i razboritog kršćanina: Zar će cijeli svoj život provesti u dječjoj sobici i zar nikada ne će izrasti u ozbiljnu mužu? Sv. Pavlo veli:

»Kad sam bio dijete, govorio sam kao dijete, mislio sam kao dijete, studio sam kao dijete. Ali kad sam postao muž, odnasio sam što je dijete« (I. Kor 13, 11.).

I doista je nedostojno za jednoga razumnoga čovjeka-kršćanina, da se

ma prolazi životom i svijetom usutret vječnosti. Zato treba da otvorimo oči i uviđi, da čujemo i vidimo, što je Krist i što od nas traži. Pokušimo, da podlažemo Kristu i svojim kršćanskim dozinstvima svoju muževstvu odvânos, svoju odlučnu volju i svoje sklonosti.

Neka nam bude neozbiljilja opomena, kad se sjetimo, da je židovski narod poslijе razorenja gradskih zidina Jeruzalema obilazio razvalinama. Grilo isprebacano kamenje, plakao i vazio pa Mesiju. Ali kamenje je ostalo hladno i nije odgovaralo ništa. Spasitelj je prošao i otišao i nije se više vratio.

I danas kršćanini govoriti Duh Sveti i u Sv. Pismu i u srcu njegova: »I nema ni u jednom drugom spasenju, jer nema drugoga imena pod nehom danoga ljudima, u kojem bismo se mogli spasiti.« — A mi Mu odgovorimo iskreno i odlučno sa sv. Petrom: »Gospodine, kome ćemo ići? Ti imas riječi vječnoga života. I mi smo vjeravali i znađemo, da si Ti Sveti Božji t. j. Sin Božja. I zato ostajemo u Tebe sada i dovrijeka. Služit ćemo Ti, kako Ti nareduješ i Crkva nas uči!«

BERNARDICI SVETOJ

(Prigodom 18. II.)

Na mome nebu nova si zvjezdica
Utiče same —
Moli se Bogu, Bernardino mila,
Moli i za mene!

Nevrline Tvoje ručice male
I za me sklopili,
Očima vjere tvrdooču križa
Za čas otoplji.

Nevrline dušom špani mi vazda
Sto križić vrijedi...
Dok ja sam slab, svojim me ajsem,
Zvjezdo, povedi!

Ja put tek zrjem, koji mi kaže
Nobeska Mati!
Da budem vrijedna — svojim
mi ajsem
Slaticu slati!

Vodi me, zvjezdo, nebeskom Lurdzu
Tamo je meta...
Sustati ne smijem, molitve... molitve,
Bernardo sveta!

KROZ NEKOLOIKO DECENTIJA opaža se u Sjedinjenim Američkim Državama sve veći broj odraslih osoba, koje se obraćaju na katoličku vjeru. U ogromnoj većini obraćenici su prije propadali protestantskim raznim sektaima. God. 1930. broj obraćenika je iznosio 38.232, dok je ukupan broj katolika bio 20 milijuna 203.702. U 1935. broj obraćenika se povećao na 63.845, dok je ukupan broj katolika iznosio 20.523.053. U 1940. obraćilo se je na katolicizam 73.677 odraslih osoba, a ukupan broj katolika je iznosio 21.403.136. U 1945. broj obra-

ćenika je bio 87.430, a ukupan broj katolika 24.402.124. Na kraju u god. 1949. broj obraćenih na katolicizam je iznosio 119.171, a ukupan broj katolika 27 milijuna 768.141. Zanimljivo je, da broj obraćenika raste u većem omjeru, nego što se uvećava prirodni porast katolika. Posebno treba istaknuti, da se i medu američkim crncima jača pokret za obraćenje na katoličku vjeru. Samo u newyorskim crnackim predgrađu Harlem 1.627 odraslih crnaca obraćilo se na katolicizam tokom 1949.

a Umnostio su se nevolje srca mojega, iz čijekoba mojih želavi me, Gospodine. Vidli ponajviše i muklu moju i oprosi mi sve greje moje. (Pe 24, 17, 19.)

Na Stavencima danas je sv. Mile

ČISTOĆA

Cistoća je po sv. Tomi Akvinskem kreplost, koja sjetila naša naginje čuvaju u granicama, da se ne izrede u svrovo zadovoljavanje nitim strastima. On veli: Ako se poputa teljama za teljenskim učincima, one snađu ojezdu, kao dijete, komu se sve pušta na vođu. Zato se moraju teljene telje držati u najstrožem zapitu, a to saundavane vjelesnih telja zove se kreplost čistote.

No toj se kreplosti ne protive samo vanjska nečista djela, nego i svaka misao, želja, i dopadanje, jer sve to izlazi iz one neobuzdane i nedovoljeno potrebotne. Ova kreplost ima svu svoju ljepotu iz unutarnjih čisa, iz srca, zato ju kalja svaka unutarnja misao i želja, a da i ne gorovim o vanjskim čitinsima.

Poštije tri vrste ove krepnosti: djevičanska čistoća, ženidbena čistoća i udovica čistoća. Djevičanska je ona, koju čuvamo neoklanjajući "onakvou", kakvu smo je donijeli na svijet. Ženidbena je u tom, da se Ženidbeni drugovi čuvaju svake sjetline radoši, koje je u braku nedovoljeno. Udovicka čistoća provode oni, koji se čuvaju čisti i neoklanjajući, nakon smrti svog Ženidbenog druga, i ne misle više na novu Ženidbu. Sve ove tri vrste čistoće imaju svaku posebnu ariju, kojom one, po rječima sv. Ambrožija, krasile njiju Crkve Božje. On veli: Njiva je bogata raznim plodovima. Ovdje gledaj zeleno grmlje u predvijnom djevičanskom zapitu, tamo na ūšnjakom tu udovitvaču zapazuči obiljnost poštovanja vrijednu, a svuda ūširoku njivu, koje bogatom ūtovom braka puni ūtline ūzemljene kugle, i prešnice Isusove slatkim grščem, koje je udrodilo na trsu ūženljene vječnosti.

Sv. Jeronim vidi cijeni čistoću udovicu od one u Ženidbenom staležu, a nad obavide slavi i udaje djevičansku čistoću. Kaošta evanđeosko sjeme, koje padne u dobru zemlju, donosi stvari, Šendeselerostruki i Šredeselerostruki rod, tako i tri vrste čistoće: ona Ženidbena donosi, 30-struki rod, udovicka ūštruki, a djevičanska 100-struki. Sv. Ciprijan kaže: Svakoj ovog vrsti čistoće pripada posebna čast. Ured tolikih napadaju se na strane pohote tjelesa i bračnoj vječnosti ide veška hvala. Svak je čistač dake odje i s najvećom skrbju za čistoću u staležu, u kojem se nalazi. Neka je čuva poput dragocjenog bisera, da ne izgubi u blatu sjetnosti radi vlastitog nebjaha.

Važnost ove krepnosti ljudi u tome, što ona sačinjava dio naše svetosti. Sv. Pavao kaže: Ovo je volja Božja, da se čuvate od bludnosti, da svaki vas znađe čuvati svoje tjeleso u svetlosti i čistoti, jer Bog nas ne pozva na nečistoću, nego na svetost. Težite za svetlost, bez koje nikto ne će Bogu gledati. Nasljeđo da nijedan ne bude bludnik. Glavni dake dio svetosti sastoje se u kreposti čistoće.

Kad je čistoća toliko potrebna za svetost, nije čudo, da su manji Sveti radile svoje tjelesno predali najvećim mukama, nego li da ovaj biser doveđe u pogibao. Sv. Benedikt valje je svetođe nedužno tjeleso u truju, a sv. Franjo ga zakopao u bladni anijeg, dok je sv. Bernardo bacio u unmrnatu ribnjak. Sve su to činili ovi veliki sluge Božji, da ugase žar teljenes podufe, zapaljen po neprijatelju. Kad je sv. Bernardo u jednom svratištu, i neka bestijska osoba njega da ga zlom streljavi u grijeh, zaviće iz svega grla: Razbojnicil razbojnicil! na što ona osoba pobjegne. Pravo je vikao: Jer nijedno blago nije dragocjenije, nego li čistoća, i duši se ne može ništa veće oseti, nego li čistoća. Nastojimo i mi, da je branimo svim sredstvima od svakog napadača, bilo viđljivog bilo neviđljivog. Gospodin će u loj borbi biti s nama, jer mu se male čiste duše.

Lj.

KOJI JE UDES BOLJI?

Nikola Gogolj, ruski pisac i pjesnik, piše u jednom zgodu nekonom svome prijatelju ovo: »U vam ne mogu nikako reći, čiji je udes na semđu izgubiti. I komu je dan najbolji dio. Prijet, kad man bude gospod i tuđi, predpostavljaš samu jedno rvanje drugomu. Sada pak spoznajem, da je sudsina svijet ljudi jednako vrijedna, da joj se nena-vidi. Svi primaju jednaku plaću. Jednako je osmama, komu je povjerio je dan talent i joj si je jednoga k tome privredio kako šte i onomu, koji je dobio još takozvani i koj se k temu zaslanio drugih pot. Duspade dečku, da je udes onoga prvoga, još bolji, baš zato, jer nije usio na semđu nikakvu slaviju i nije okutao čovječev polje nemajućim časom. Kao što je ovaj drugi te imao.

Kako li je isak čudovitija Božja misao. Ona je svakomu edredila jednaku gnadu, kafi je postene isvršio svoju dužnost, bio em care ili najzračnijemu prenjaku. Ondje će svih biti jednaki, jer će svih učiniti u radoći svoga Gospodara. I svih će biti jednaki u Bogu. Fa je i sam Isus Krist na jednom mjestu kaže: »U kultu Oca mogu sa mnogi stano-viti. Ali ako ri ja predstavim da stano-vite, ako te otem razumlješ, kafi ti moći biti stanovi Božji, ne mogu se uzdržati od ozala. I ja, znamen, da se nikada ne bi mogao ediciti, koje bi trebalo odabrat, ako bi gošta jed-nom zavrijedio, da postanem dionikom nebeskoga kraljevstva. Iako me se ne upita: »Koje bi ti bilo mjesto omdje izabrat?» Ja znamen da bi se samo jedno odgovorio: »Prestigljivo mjesto, Gospo-de, tako to name lmađe u Tvojem kuci.

Nas zanosi utjek i ponosno diže nebeska čeđa na nekim boljim stan-jem i tjepljim rvanjem, nego li je na-sje, jer mislimo, da bi ondje bili ne-sni. Mi radi skiljivim na požeđu dru-gih, koji su izvana ugodniji i ugledniji. I time ugasujemo u sebi vlastitim živeto-mi i radom. Mi vidimo sture nezadovoljstvo nad našim vlastitim živo-tom i radom, kad gledaju mladi bračni par kad svečano i veselo u-erku na vjenčanje. Ali vidimo i usta-te žene, kake se ne mogu uzdržati od suza žalosnicu, kada čuju gdje se milade djevice beshrabri smaju i veselo ple-vaju. Zavidne im slobodu. A to je po-sledica bezbrojnih razočaranja, koja se sobom domoci svaki našivot. Mi isporuđenjima gliste i tamne sjene u kajmku te časovito nalazimo, s ja-snim sunčanim svjetlom, u kojem sna-čajno drugi sjede. Ako smo sami ka-lousi, zavidimo drugim Juhima na naj-nezanimljivim i najbezrazumenim zava-bavama i ugodnostima. Ne mislimo kod toga, koliko smo mi mnogo dana i tje-dno našeg života prošivili bez tu-ge i brije i možda čemo opet već za nekoliko salova ili časaka. Koliko li bi nas nještio, kad bi se u takovim poti-štětim časovima ajetili, da i u naj-naj-štem staležu i u najprezentijem svrhanju radimo sa istoga Gospodina. Zato ne-receive je vrijednosti, ako mislimo, da smo Božji, pa makar bili i u najzadovolj-njem i u najneglijencijem stanu i po-ložaju.

Umjetnik slikar Karlo Probst je na-slikao vrlo zanimljivi i sadržajnu sliku pod naslovom »U bljednoj sobici matiñino». Njegin je sadržaj ovaj: Ne-ki je mlađi redovnik našem višem gospodinu posjetio svoju osmamljeni i ostari-jelu majku. I sada zamisljeno sledi u bljednoj strmočajnoj sobici, koja je nje-govej staroj majci jedini svijet i savi-čaj. Tu je tvrdi leža. Star je i trul. Na njemu se raščepava krpe, tvrdi i široštena plabka. Širošteni je stedičnik na slabim i trulim nožicama, širok upravo za jedan najbjedniji rušak. Ondje je klimav stolje i jedan pri-princi sanduk za najnužnije stvari. Dvije su male udjele i dva lonca na daski u stijenu. Na polici iznad pre-teka te je jedna Šilca koja jedaci pri-hor. Tamo je crpet veliki klištarion još za doba pokojnog dječja. Na stijeni visi križ za umiruće, posudica za svetu vo-du Krunicom, a na maloj klupčici podstoljuti stari molitvenik. To je sve po-kušavalo ovoga najzadržanijega stanu ili bolje reći neugledne izbice.

Mlađoni redovnik, koji to gleda, prolazi pameću neobične misli. Izme-nađa mu se rodi spoznaje, da je ovo bice — njezina majka — siromašnina nego li on, koji je savjelovao svetu si-romašniju i sada živi u jednom velikem

Križni Put

Tihat doveđe Isusova Isusa pred narod i počinjući rukom na Isusu, reče glasom punim sažaljenja i smilovanja: »Evo čovjek! Nadmo se, da će svjetlosti, a tuđi imati smilovanja za Isusa i glasovati da Ga pusti. Ni Pilat se gorko prevario. Narod je, podjaren od starješina, vikao kao mahnit: »Raspni Ga, raspni Ga!« Videti Pilat, da židovski narod pod svaku cijenu traži smrt Isusovu, končano predaže Isusa da Ga raspuni.

Cijeli put od tvrdave Antonije, gdje je Isus bio osuđen, do Kalvarije, na kojoj je bio raspjet, broj kojih tisuću koraka. U oblijanju bi prilikama čovjek taj put prevalo i za manje od četvrti sata. Jer je tijelo Isusovo od bjevenja bilo isječeno, a glava gorjela od boji pod trnovom krunom, lice pomordilo od udara, snaga oslabila od muka te duša bila potisnuta od straha pred smrću, trebalo je Isus za taj put i pola sata.

Pot od tvrdave Antonije do Kalvarije i doživljaji, što ih je Isus doživio za vrijeme putovanja ovim putem, sveta Katolička Crkva zove »Križni put« i dješi ga na četvrtast postaj. Prva po-staja prikazuje Isusa kako Ga Poncije Pilat osuđuje na smrt, a razdraženi narod više: »Raspni ga, raspni ga!« Isus prima druge volje osudu, samo da nas oslobodi od osude vječnoga prokletstva. Na drugoj postaji Isus prima na sebe križ. Ne nosi ga On sa Sebe, već za nas i za čitavo čovječanstvo. Naši grješi i grješni svijet ljudi od postanka do svršetka svijeta tiši svjet Njegova ramena, a mi još oključujemo da se po-pravimo. Na trećoj postaji Isus pada priput pod križem. Kako su teški naši grješi! Pod njihovim teretom pada Onaj, koji svu drži svojom svemožnom riješju. Nači pada, da se mi podignemo iz svojih zločata. Isus strpljivo podnosi sve pogrede, a mi se tužimo na svaku malenkost, mi, koji smo i više toga zaslužili! Na četvrtoj postaji Isus suručuje svetu Majku. Kako za-plakana je Đura Majka Božja za svom Sinom! Kolika Joj bol obuze srce, kad Je vidjela onako nagredena i izmučena! Trati, da više ne grješimo i ne žalostimo Majku Božju. Kod pete po-staje Simun Cirenam pomaže Isusu no-siti križ. Spasitelj je toliko iznenadog, da više ne može nositi križ. Ali tvrdi ljudsko srce nema smilovanja. Ne-prijatelji Isusovu ne popuštaju, nego sile Simuna Cirenca da pomogne Isusu no-siti križ. Naš križ su jadi naši i nevo-giva ovoga života. Kako mi nosimo sva-ki svoj križ? Na šestoj postaji sv. Ve-ronika pruža Isusu rubac, da otare svoju krvavu lice. Plemeniti žena, ke-joj se raztilio nad Isusovim mukama.

gradskom samostanu. I svaki dan aje-dati u jednomu doduši jedinstavnostne, ali blisko i hranjivo pripravljenomasni rukšu. Sve brige za njegov zemaljski božićnik, premda je neznenjen, inak su lijepe zbirnute i uključene u lijepe uređeni dinarski red, u kojem provedi svoje zemaljsko vrijeme. I sad ga sto-začinjava tihom divljenje nad ne-pri-znanom svetočinom ove žene, koju on za-svoju majkom. I ona će jednom možda zasjeniti, premda je u svijetu i u braku živjela, mnogo redovnije i redovnika svojim siromašnim sjajem. Jer je ona Bogu za ljubav vječkovs-ova vježek.

I doista. Sto više rastemo u starešini i mudrosti našegu dječja, to smo si

ave jasnije svijest, da ne vrijedi niš-ka što jesmo, nego samo kakvi jesmo.

Zivio smo u svijetu III svetom samo-stanskom redu, u braku III nečenjen-činovniku. Ili vratio našnji radnički pesak, to je sve same vanjšina i sve je sporedno. Glavno je, da je svra-đije i uvijek cilj i dobar čovjek. A tamo nas ne može učiniti nikakav niti čestan niti navršan položaj, ako prije svega nasele te takovi.

Tko svoj stalež i svanje pravilno shvađa, može voditi na zemali positi ve-liku stepen unutarnjega zadovoljstva.

Osećaj zemalje, a ne ni vesam na-ugodno životno edinjenje ni na bo-gastvo ni na čast ni na nerad, nego na ljubav prema Bogu, poradi koje sve živimo. Zato će takovi najlaže positi

i naći mjesto u kući Božjoj na nebe-smušta.

Za magrova vraca joj Svetiškoj Isusu Križi elika svoga smeloga obzora uti-nuta u rubac. Kod sedme postaje pada Isus dragušipu pod krišem. Eto, i opet pada Isus, da iz giba grješke podigne našu ljudi. Bože Ga rane na tijelu, ali Ga je više bole grješi, u koj je ljudi neprestano padaju. Na osmoj postaji Isus tješi žene jeruzalemske žene. Bog-lobjubne žene žale Isusu kad Ga gledaju svoga krvava i karanjena i plaču nad Njim. A Isus im reče: »Kćeri jeru-zemiske, ne plačite nad mnom, nego plačite nad sobom i nad svojom dje-icom!« To isto vidi Isus i nama. Nemoj opakljavati, sište, može, nego opaklj u sebi i svoje grješke! Kod devete postaje Isus pada triput pod krišem, ali ga ne prestaje nositi, dok ne dovrši dio ljudskoga spašenja. Primer nema da strpljivo nosimo svoj križ, jer nas križ vodi u nebo. U križu je spasenje, u križu je zaštita i obrana, u križu je život. Na desetoj postaji Isusa svlače. God stoji Bog, koji sve odjedva. Nje-govo prevesto je precišće tijelo rugu u svrševanje. Ova aramotska podnosa Isus radi nečitljiv ljudskih mlađih riječi i dječja. Na jedanaestoj postaji Isusa pri-putuju na križ Oštirača čavljima pribiju-ju na križ svete Isusove ruke, koje su nebrojena dobra činila ljudine, i svete Njegove noge, koje su korakale jedino za spasenje ljudi. Na dvanaestoj postaji Isus umire na križu. On ne proklinje svoje neprijatelje, kako su to redovito činili drugi osuđenici, nego molí za ne-prijatelje: »Oče, oprosti im, jer ne-znaju, što čine!« To je uzor i pouka nam, kako treba optužiti neprijatelje ljudi. Isus umire smiren i predan u volju Očeva. Zadržao su Mu riječi bile: »Oče, Tu u križu Tome predajem duh svoj. Na trinastej postaji skidaju Isusa s Križa i u mrtvoga stavljaju na križu Majci Božjoj. Na četrnaestoj postaji Isusa puštaču počaju u grob, gdje će iz trdane do-čekati slavno uskrsnuće.

I naš je život na zemlji, u ovu svu-đinu dočini, neprestani križni put. No-simo, svak koji strpljivo Isusu za lju-bav, da nakon ovoga života i mi s Isu-som slavno uskrsnu.

PODNEVNIKE

Gorke spoznaje

Vrijedja je svoje dijete. To nije mlađa osobito, kad se zna, da majke obično vole svoju djecu. Kad joj je malia bila voje sviju grješku. Kako su teški naši grješi! Ne grješimo i ne žalostimo Majku Božju. Kod pete po-staje Simun Cirenam pomaže Isusu no-siti križ. Spasitelj je toliko iznenadog, da više ne može nositi križ. Ali tvrdi ljudsko srce nema smilovanja. Ne-prijatelji Isusovu ne popuštaju, nego sile Simuna Cirenca da pomognu Isusu no-siti križ. Na šestoj postaji Isusu za lju-bav, da nakon ovoga života i mi s Isu-som slavno uskrsnu.

Obraćala se Hrđenčica, proklinjala živo-ti i potela se moliti Bogu. Kako su joj kletive bile lude, tako i molitve. Jer ona nije znala, što je molitva. Još se nikad nije pred Bogom skršala. Samo je čula od drugih, da u nevolji potre-bala u crkvu, zapale na svetome mje-saru koju svijetu, sklopke ruka i kaku kiju. Tako su radići i njeni roditelji.

Potpula tako i oni i sklopila ruke sva-u u gru:

— Dal, Bože... spasi Mericu... Ta-ku lišpo, tako krasno... moje jedino dijetel!

Tko ju je vidi, kako se savija i grca, svakav se sažalio nad njom.

Jednom uveče, kad je zvono stale na-vještice Posdrav Gospa, mala tiba zo-mala mojk, neka sjedne do neje.

Gospoda Ana Bla je uverjena, da je Bog uslijedio njenu molitvu. Odazove se veselemo.

— Zeliš li što popiti... pojesti? Sa-mo reci. Sve će tebi da tvoja majka.

Kad odzraviš, obudi ſes krušnu hajlin-ču. Če ſte stati i gledati: Uže li je to dijetel? A to će biti moja Merica... mo-ja Meri, moja lijepta Mary...!

— Nel — odbije moja... — Ne bil se mogla igrati. Uprijava bla.

— No... no! Pa dobara dijeca su česta. Tako i moja Merica.

— Ne zovi me tako. Marija! — žapne mala.

I ispričajoli, kako je saznala od dje-čice, da je jednom Živjela jedna Marija, koja je bila tako dobra, da joj je Bog samog andela u posjetio, i to s porukom, da će ona biti Isusova majka.

— Neka i ja budem Marija. Pa će doći andeo.

— To su ludosti, Merice! — usproiti će gospoda Ana — Nema andela.

Kada je djevojčica, skrenuti llijan, te neli ležala mrtva, njena mati prvi pita stvari, da li joj uistinu nikad nije bila dobra. Cilnia je Žietetu samo ono, što je godilo njenoj taštini, a duša male ostala joj je nepravata.

Tvoje Prestraženje Isuse

Na Goru preobraženja, nebo je po-predviđalo Tvoje Božanstvo, Isusu. Pre-obraženo, u sruju sunca, Tvoje se Tje-lo usmijo u visine, odakle si došao na zemlju. Nebesa svjetlost obasjala je ovaj svijet Tvojim dolaskom. Pre-obraženi je sijaj, kojeg je ostavio Tvoj život medu nama. I na Goru, u veliko-me času, ugledaš i smrtni oči nekolici-čine ljudi. Tvojih učenika, slavu, ko-ja bijaš Tvoja od iskona i ostaje Tve-ja za vječnost. Zatravljeni vidjeti su ljudi, kako se Bog uzideo nad njima, a ipak ovaj Bog je i Covjek, onaj Co-vjek, koji zbor ljubavi proizao trnovi-tim putem u susreće rugu i mrznu-mnogih ljudi. Tvoje preobraženje, Isuse, ne, nije samo svjedocanstvo Tvoje Boža-nosti, već je svjedocanstvo Tvoje neizmjerljivosti i mlađosti. Nisi nas ostavio prepuniti teškoj sudbinu, na-mljenoj teškim, našim grješama, već se živio na zemlji, da nam doneset nevj-ecu sredu, da ne vječno spasenje. Nisi ostao u kraljevstvu svojeg Oca, već si došao u ljudstvo, da nas sve povede-miru i ljubav u boštanjskog Izvora. I rodio si se u srobnu krunu, i živio si kao siron, i jedna Tvoja kruna na se-mjili bila je trovna kruna na križu Tvo-je muke.

Preobraženi Isuse, pored trnja, koje Ti ljudska bijeda upiše u krunu, neka Ti je i naša zahvalnost, sada i do-vijeka.

PROSLOGODISNJE PASIONSKIE IGRE u bavarskom gradu Oberamer-gau posjetilo je preko 200.000 stranaca. Radi velikog broja interesirana priredyvali su bili umoljeni, da s prikazivanjem igara nastupe i kroz godinu 1951. Oni su od-veli ovo traženje, jer prema starodrev-nom zavjetu ovoga mjeseca pasionske igre se davaju svakih deset godina i imaju se prikazivati samo kod jednu godinu.

SJEMENIŠTE ZA ZAKAŠNJENA ZVANJA u Francuskoj proslavilo je prošle godine 25. godišnjicu svoga po-stojaanja. Kroz to vrijeme ovo je sjem-enište dalo preko 70 svećenika.

Obraćala se Hrđenčica, proklinjala živo-ti i potela se moliti Bogu. Kako su joj kletive bile lude, tako i molitve. Jer ona nije znala, što je molitva. Još se nikad nije pred Bogom skršala. Samo je čula od drugih, da u nevolji potre-bala u crkvu, zapale na svetome mje-saru koju svijetu, sklopke ruka i kaku kiju. Tako su radići i njeni roditelji.

Potpula tako i oni i sklopila ruke sva-u u gru:

— Dal, Bože... spasi Mericu... Ta-ku lišpo, tako krasno... moje jedino dijetel!

Tko ju je vidi, kako se savija i grca,

svakav se sažalio nad njom.

Jednom uveče, kad je zvono stale na-vještice Posdrav Gospa, mala tiba zo-

mala mojk, neka sjedne do neje.

Gospoda Ana Bla je uverjena, da je Bog uslijedio njenu molitvu. Odazove se veselemo.

— Zeliš li što popiti... pojesti? Sa-mo reci. Sve će tebi da tvoja majka.

Kad odzraviš, obudi ſes krušnu hajlin-ču. Če ſte stati i gledati: Uže li je to dijetel? A to će biti moja Merica... mo-ja Meri, moja lijepta Mary...!

— Nel — odbije moja... — Ne bil se mogla igrati. Uprijava bla.

— No... no! Pa dobara dijeca su česta.

Tako i moja Merica.

— Ne zovi me tako. Marija! — žapne mala.

I ispričajoli, kako je saznala od dje-čice, da je jednom Živjela jedna Marija, koja je bila tako dobra, da joj je Bog samog andela u posjetio, i to s porukom, da će ona biti Isusova majka.

— Neka i ja budem Marija. Pa će doći andeo.

— To su ludosti, Merice! — usproiti će gospoda Ana — Nema andela.

Kada je djevojčica, skrenuti llijan, te neli ležala mrtva, njena mati prvi pita stvari, da li joj uistinu nikad nije bila dobra. Cilnia je Žietetu samo ono, što je godilo njenoj taštini, a duša male ostala joj je nepravata.

— To su ludosti, Merice! — usproiti će gospoda Ana — Nema andela.

V. KONZUMNA NEBUJLA

18. II. 1951.

Današnje sveto Evandjele pripovijeda, kako se Isus pred očima triju Apostola na vrhi Taboru preobražio (Mat. 17, 1—9).

1. Gospodine, dobro nam je ovdje bilo. Ako hoćeš, načiniti čemo tri sjetnice. Taj je govorio Petar Isusu, kad Ga je vido preobraženo. Sastavim te drukčije govorio, kad Ga je kasnije viđao u Njegovu ponizjenju. Rekao je: Ne poznam tog čovjeka. Tako smo mi ljudi! Rado sišamo radosne stvari, a o teškim ne čemo ni da znamo. Gdje se veselest i zabavno sprovoda, tu bismo hajeli udariti svoje stanovanje, a gdje ima križeva i patnja, tu se brzo povlačimo. No ipak nam nista ne posnaše, na zemlji moramo trpjeti. Tko hoće da ide za mnom, neki se odreće slobode, usmjeri križ svoj i ide da mnom.

2. Petar nije znao šta govoriti. Dobri Petar bio je od veselja kao izvan sebe, kad je vido Mojisiju, Iliju i Isusa preobraženima. A kakov je iston Isus tamo, na drugom svijetu, gdje čemo Ga gledati svjetlom slave u Njegovoj nebeskoj slavi onakvoga, kajek jest, licem u lice! Mi o tom često govorimo, ali ne znamo, što kažemo. Jer kak je tamo, toga nije oko vidjelo, niti uho čulo, niti je u srca ljudsko unišlo. Veselimo se dake na ovaj dan Isusovu preobraženju, a i svojemu, kad budemo i mi, kao i Spasitelj danas, sjali kao sunce. Ali živimo danas u tijelu tako, da se možemo nadati, da ćemo biti jednampat s Isusom i preobraženi.

3. Način tri sjenice. Graditi na ovom svjetlu sjenice, to je sasvim nepotrebna stvar. Mi putujemo u vječnost. Kad se sruli sjenica našega tijela i mi vrememo, tada će nas istom primiti vječne sjenice, gdje čemo uvijek biti sa svojim Gospodinom govoréti: Gospodine, dobro nam je ovdje! O kako su divni satori Tvoji, Gospodine! Želim da se rastavim od tijela svoga i da budem s Kristom!

4. Ovo je Sin moj luhazmi, koji je po mojoj volji, Njega slušajte! Ove riječi dokazuju, da Isus nije sumo Sin Čovjek, nego i Sin Božji. On je pravi Bog. Kakav poticaj nama, da vrsto priponemo uz Isusa i da vjerno sledjimo Njegovim mukama, nekih budu dobre i ovdje i ondje. No prije svega treba da smo ponizni. Ne pripovijedamo dobročinstva Božjima, kojih nam je iskazano, nego u tiskini malisno i govorimo: Ne nama, Gospodine, nego daš Tvoje imenu slavu!

EPIKET

Rodio se oko g. 50 posl. Krista u frigijском Hierapolisu kao dijete jedne rođakinja. O 1.900-godišnjem tога filozofu vrijedno je navesti neke njegove misli (možda pod utjecajem kršćanstva).

„Sio mi je do toga da znam da je u svijet sastavljen od atoma; nije li i dosta da znamemo u čemu se sastoji dobro i zlo?“ Glavno je da svoj život uredimo tako, te se smatramo sretinima što većina nezavisnosti od vanjskog svijeta, naime, da strijelivo podnosimo srušništvo, gubitak srodnika i prijatelja, i zar to ne znaš, nevojivošće?

„Imaj na umu da je Bog pozvao našu budeću svjedokom. Njegove briže za svijet...“ Je li to veliko kad možes samom sebi reći: „Bože se je našao dobiti, da li u meni ima valjanog vojnika; da li sam ljudjana primjerom i poukom: Vidi kako je isprasan vaš strah, vidje kako ste uzadci za kojem-černull...“ Zar da nas ne to riši brije i straha, kad znamo da nam je Bog skrbnik otac?

„Gđe dobiti Bog je dovoljno rijeći, da pro-vidnost Bog je dovoljno hvalimo i slavimo! Sto da i činimo drugo, ako smo pametni, osim da javno i svakom agodom slavimo Božja i Njegova dobročinstva! Ne traže li pri plugu i jelu preplat u clanu Božju?“

Epihet je preporučivalo dnevno leguvanje savjetišta. Njegova je početka: „Što sam ne čas da tripi, ne dopusti ni drugima da tripe.“ Pepet sv. Augustinu kaže: „Cini samnom, Bože, što god hocis, sve mi je pravo, vodi me kuda god hoćeš.“

KARDINAL AGAGIANIAN, patrijarha Cilije, primljen je početkom mjeseca siječnja u audienciju od egipatskog kralja Faruka. Kardinal Agagianian boravio je u Egiptu da posjeti armenске katolike, koji žive u Egiptu.

Sv. MARGARETA KORTONSKA

Rodila se g. 1289. u Laviju u Italiji. Majka joj je umrla, kad joj je bilo osam godina. Margarita je bila rijetka ljepote, pa su joj mnogi laskali. Bogati mladi plemić nagonio ju je, da pogjegne s njom u njegov grad. Dao ju je prekrasne darove, ali nije ispunio svoje obećanje, da će se s njom vjenčati. I tako je s njom provedula u javnom grijevu devet godina.

Tada je njezin plemić otišao na put, ali se vratio samo pas, koji ga je pratio. Vjerna životinja kaže da je posvala gospodarcu, da ju slijedi. Pas je je vodio i zaustavio se pred nekom gravom i lajšom, kao da piše. Pokriven granjem tu je ležao plemić, ubijen od razbojnika. Margarita je gorko zaplakala, a srce joj se ispunilo lakrenim kajanjem. Bio joj je tada 26 godina.

Sva satira od boli, u crnili, vratala se svom ocu, ali ju je mačeva ojerala. Otišla je u grad Korton, gdje je otada provela cijeli život u ostroj pokori. Jedne je nedjelje otišla u svu rođinu grad u tamo ču sv. Mise s užetom oku vrata klečći molila sve, da joj opreste njezin sabljalni život. Svi su s njom plakali od ganuca.

Poslije tri godine teške pokore bila je primljena u Treći red sv. Franje. Mati je podvostrušila svoju pokoru. Zivjela je u kruhu i vodi, spavala na zemlji, a pod glavu stavila šiblje. Ponagala je siromašnina i bolesnina, osobito siromašnina trudnica, pa je ona i danas zastavljaju za sretan porod.

Jednom se molila pred Raspolom. Izradenom u naravnoj veličini, u crkvi sv. Franje: „Bože moj, Ti si takoči propit za mene! Hoćeš li mi ikada oprostiti?“ Najednom čuje gospa: „Šta hoćeš od mene, moja siromašna grčkič?“ A ona odgovori: „Gospodine, same Tebe!“ Ovo se Raspolo joj danas čuva u crkvi sv. Franje u Korton. Ono potječe iz 10. ili

11. vijeka, a rad je bizantske škole. Gospodin je u odlikovanju i drugim obavještenja. Zahvalio je da ona često prima av. Prijest. Dan 27. prosinca 1276. opet je obavila opću ispunjivošć. Ima av. Prijest čula je glas Gospodinov: »Moja kćer!“ Cijeli je dan bila u zanosa izvan sebe.

Iza tega se posvetila kao pomorska žrtva Bogu za druge. Osmovala je na siromašnu i hraništu se njihovim ostacima. Noć je provodila do noći Raspologom na Golgoti. U noći od Vel. Četvrtka na Veliki Petak g. 1287. Spasitelj joj je občinio, da će toga dana i ona biti razapeta u duhu. To je t. sv. mističko razapeće. Poslije obreda na Velik Petak u 9. satu zahvatila ju je ekstaza (zanos), i sad je vidjela i čula cijelu Muku Isusovu. Na gospa je govorila sve, što vidi i čuje, a da nije ni smutja, da je narod i crkvi sluša. Sa svih strana dolazi su i njihovi dohadnici, čak iz Francuske i Španjolske, a osobito teški bolesnici i grčkiči. Mnogi su odravljani na njezin zagovor. Spasitelj joj je jednom rekao: »Uslijidi u blagoslov i ču svakoga, koji te bude bude zarzava.«

Koncem g. 1290. nije se više moglo raditi zbog teškog reumatizma. Cijeli grad je dozalo da je posjeti na krevetu od štiba. S andeoskim smješkom svima je govorila: »Nije teško spasiti se, dosta je ljubiti Bog!“ 21. veljače 1291. primila je skrušeno sv. Sakramente i drugi dan u jutro predala Bogu dušu s riječima: »Moj Bože, ja Tebe ljubim. Bože ti su bile i zadnje riječi serafide Djevice iz Ljusieuxa.

Ova je Pokornja proglašena svetom 16. svibnja 1278. Njezino tijelo je istrušeno do današnjeg dana, lako je pretrputi već 780 godina od smrti. Može se svakog vidijeti u iljusu od krištala u crkvi sv. Margarete u Korton.

ŠTO JE ZVANJE?

Na koji način bih ja mogao ustaviti, da i ja imam zvanje ili nemam? Ovo riječi dokazuju, da Isus nije sumo Sin Čovjek, nego i Sin Božji. On je pravi Bog. Kakav poticaj nama, da vrsto priponemo uz Isusa i da vjerno sledjimo Njegovim mukama, nekih budu dobre i ovdje i ondje. No prije svega treba da smo ponizni. Ne pripovijedamo dobročinstva Božjima, kojih nam je iskazano, nego u tiskini malisno i govorimo: Ne nama, Gospodine, nego daš Tvoje imenu slavu!

razborito odbaciti oglušivost se pozivu Božiju. Postoje takva pitanja i duši, njegovo očeđanje u srcu, njegovo izlaženje na nsta često je najbolji znak pravogog zvanja.

Svi su ljudi doduše pozvani, da žive učenju. Postoje za svetodjelnicu i redovničko zvanje razlikuju se od toga općenitoga poziva. On je osobiti dar Božji, koji Bog daje onome, koga je odabran. Njezina vježbarija mene, nego sam ja izabran vasa, govori Isus avođnim učenjem. Isus je pozvao k sebi onoga, ko ga je htio. Cesto puta su pozvani oni, za koje bismo to naznajmo očekivali. Magdalena, ogrešala u grješnjicu, postade zarudnica. Neovisnjenoga. Matej, ekušen krivo stecajući blagom, Savao bježom i progredio krištan. Svi su oni čoli Božji posao, jer koko uči sv. Tomo Akvinski, greska život u prošlosti nije zapravo zvanja.

Kako god je posao na svetodjelnicu ili redovničko zvanje osobit dar Božji, neprocijenjiva vrijednost, znak iskrenosti, Božje naklonjenosti, to ipak Bog ne stiže duši, da ga primi. On je ostavljajući slobodnom. Ona se može još milostito Božiju odzavati, a može i odbaciti. Gde ješad bosanski lovec blago postiže na molitvi, koja je temelj Njegove ljudi. Aži i to On čini božajdovo, kao da se boji sliči slobodnai volji. Šapče samo koju riječ. Ako je duša zabaci, Isus se često udalji – zauvjek. On se ljudi u svojoj slobodi stavi same one, koji Mu druge volje stave i slobodno dobrovolje. Duša je plasnila se na strašnom prislušku, da joj cplet i optoprogrov glas božanskoga poziva.

U toj prvoj borbi duša je bila nesvjesno ranjena od řeđe za nezaposnitam. To nekušan – za srećom. Gotovo neosjetno srce je osvojila čeđnja za svršenjim, plemenitijim životom. Molitva mu se počinje milti, a tako i sazmatava i smisao za ţrtvu. Šaj svjetlosti našalada, koja ga je toliko privlačila, iz dana u dan kao da kumira.

Malo po malo duša počinje shvaćati uživljenečnost i prednost evandješke savršenosti, plemenitost odliku posvetili se slobodi Božjoj i spasenju duša. Tihu pažnju i aliđu, doši napokon u njemu ne osjetimo smajno čuvatvo veselja i zahvalnosti. Duša je napokon shvatila i razumjela: Učitej je tu i zove me!

Qa je — dobla zvanja.

SVETA GODINA

i katolička kulturna

djelatnost

U Svetoj Godini mijunju su katolici iz svih krajeva svijeta stigli u Rim, da obave jubilarnu pobojnicu i prime jubilarno oproštjene. Ova priliku nastavljaju posjeti Renu koristile su mnoge katoličke vjerske, kulturne i socijalne organizacije te održale sveće međunarodne kongrese. Tačka su prilikom posjeti Rimu, da tokom posjećivanja jubilarne 1960. godine održano u Rimu preko 30 međunarodnih kongresa raznih vrsti. Ali naročito pada u eči mneži međunarodnih kongresa očnjaka i intelektualaca uopće. Tako su na prethodne godine održali u Rimu svoj kongres katolički: teolozi, filozofi, pravnički, higijenici, sociologici, profesori, učitelji, studenti i t. d. Tokom Svetе Godine ovi su kongresi dokazali, da Katolička Crkva ide korak u korak sa Evrotom i s njenim znanstvenim rezultatima.

Jedan od najzajavnijih učenjaka Patrijarha jednom je izjavio: „Jer sam ovoltko učio, vjerujem kao jedan Bretonac, a da sam sile učio, vjerovao bim kao jedna Bretonka. Glasoviti francuski matematičar Cauchy, koji je umro 1857., kaže za se: „Ja sam kraljin u vjerujem u Kristovo Božanstvo skupa s Kopernikom, Descartom, Newtonom, Leibnizom, Pascalom, Boškovićem i svima velikim astronomima, filozofima i geometrima prošlog vijekova... Moje uvjerenje nije predrasudak iz djentinstva, nego rezultat razumanog i dužog istraživanja.“

Cian Francuski Akademije Znanosti Robert de Fleure zamolio je 1926. svoje drugove, članove iste Akademije, da mu odgovore na pitanje, smatraju li, da se vjersko osvjeđenje i rezultati znanosti isključuju? Od 103 članova Akademije njih 15 nije upozre odgovorio, dva su odgovorila neodređeno, a svih ostalih su odgovorili da se ne isključuju. Ovdje čemo navesti samo dijelove nekoliko najzanimljivijih odgovora.

Charles Barde, geolog i profesor sveučilišta u Lili: „Geologija naših dana samo je modernizirala klasične dotiske Božje egzistencije.“

E. Bouyssu, zoolog i entomolog: „Ja osobno vjerujem, da vjera pogoduje znanstvenom napretku, jer nis ona vođa u favoru, podrijetli svih stvari t. j. istom cilju, kojemu neumorno teži i nauka... Tražiti istinu, zar to ne znači istinu što je tražiti Božja, koji je najviša istina.“

H. de la Geuplere, matematičar i fizik: „Ja ne bila izvršio svoju dužnost, kada ne bi bila izjavio svoje uvjerenje, da postoji savršenauglost u među nauke i vjerskog osvjeđenja... Poslije dugih i metodske razmisljanja sam došao do ovog svog solidnog uvjerenja.“

H. Chotellès, hemičar i metalurgičar: „Postoje je, da se u modernoj literaturi ove o apsolutnoj nezamjenljivosti, težnji znanosti i vjere. Ove lajave ne dolaze od pravih, nego od nazovi učenjaka, načelnicu od pisaca, koji su dioček i svakog znanstvenog znanja.“

Marijan Fečić: „Svojim otkrićem znanost nije ustancavala ništa, što bi bilo u suprotnosti s vjerskim naukom.“

Medutim i glasoviti učenjaci drugih narodnosti služu se s njima u ovom pitanju.

Tako glasoviti suvremeni američki fizičar Robert Millikan je jednom napisao: „Nauke bez vjere nesumnjivo proučavaju, nego donjeli svjetlu proletarstvo, nego blagostanje. Ja nikada nisam u životu čuo čovjeka sa zdravim razumom, koji bi nijekom ostanak Bože.“

Artur Edington, slavni engleski astronom, napisao je u svome djelu „Novi svjet“ prirodnih nauka: ovo: „Vjera mu je odlučujuća, da nam stavlja pred oči istinu, kao svakodnevnu stvarnost. Tko s Bogom svakodnevno živi, taj o Njemu ne misli i ne govori u fizičkim formulama, nego sasvim nadprirodno, a da time ne izdaje istinu.“

Marcion, jedan od najvećih učenjaka na polju elektrotehnike i radiotehnike, izjavio je jednom slijedeće: „Ja s ponešom izjavljujem, da vjerujem... Ja vjerujem u moj molitve. Ja u ovo vjerujem ne samo kao dobar katolik, već i kao učenjak.“

(Nastavak na str. 4.)

NAŠ ŽIVOT

Prema Jergensene čovjek putuje ovim životom kao kukač na slamčici preko vode. Nad njim vječnost, pod njim vječnost, nad njim otkupljenje, pod njim osuđenje. I tako postaje ovaj život, u koji smo bez naše volje zali, odbijajući stvar.

Zivot je teško putovanje. Kao putovanje morem, teška je i opasna vožnja po moru. Često je uzburkano. Tada mora biti i diže se udarajući o pjećine i bregove, izbacujući iz sebe školjke i sige, a predmete što su na obali, odvijaći sa sobom. Takeve se u životu buke, kušnje i borbe (Gergur Nas). No njele daleko pristanište, pristanište mire i erede. Brod plovi i plavi, i gde, život je za namal! Kao što se uz more gube ljudade, polja i mjesata, tako su prodi dani, i sada se pokazuje pred nama aretua luka. Tamo je domaći brijeđ, tamo su naši dragi, tamo je kraj, za kojim je kroz sve dane čenušno naše srce. O pristanište vječnoga blaženstva, klike Sv. Augustin. Blago onima, što s opašnoga mora životu stignu Tebi, o Bože, koji si naisgurnjio pristanište!

Naj je život samo predevanje velikog dana, budjenje doći blazene vječnosti. Na žemljici je mirak, no tamo na oborju već svice, sjene nestaje, magija se gube. Dusa se budi. U tajanstvenoj dajini već sjaju zrake, dan se bijeli, vječni dan bes miraka (Sv. Augustin).

Sa stanovništva vječnosti prikazuje se ljudski život poput drame. Veliki je španjolski pjesnik Calderon izrazio tu misao u drami: "El gran teatro del mundo". Pred nama se nalazi veliki igročak. Tu igraju ljudi, kraljevi i robovi, bogatasi i prosjetci, vojskovođe i prosti vojnici, ljeplji i ružni, pametni i glupi. Kad je igra svršena, mazke slijedu. Zezla i grimiz, mač i lov, bojstvo i ljeplja, sve ostane u garderobi smrti. Svi dolaze jednaki pred ravnatelja i ravnateljih ih prosudjuje samo po vrijednosti rada svakoga, ne gledajući šta je, nego kako je igrao.

Zivot je prioz tog vel-kog igročaka. Njegovo je prikazivanje između zipoča i groba, no svrha je onkrat groba. Pusti se zaostati i početi će vječna zblja života.

Sv. je Auguštin stajao — tako prijavljava u svojim "Ispravedljivima" — nasjonjen kraj sameinoga prozora u Oslji kraj Tibra sa svojom majkom Monikom. Razgovarali su o vječnom životu. I navodi: »Kad je naš razgovor došao do te, da najveća sjetljina prijatnosti u najvećem sjuju ljeptot i slave, što se može da zamoli među tjelesnim tvarima, nego ni sam ne zaslihuće da je se samo spomen, obrnusno se da sve većom čestnjom svojih srdača Stvoritelju samom. Predosnu stupanj po stupanj sva tjelesna bica i same nebo, otkuda sija Sunce, Mjesec i zvijezde na zemlji. I raznišljajući, sam u sebi smo se di-zali sve više i više, govorio o Tebi, Bože, u srcu i divici se Tvojim djećima. I dodosmo do svojih duša. No digamo se i nad njih, gore, gore, da dosegnemo područja neprlepne savršnosti... gde je život Isušna, po kojoj je sve što jest, što je bilo i što će biti.

Vjera otvara beskrajno i vječno obzorje duši. Vodi je onamo, kamo je već pokazao naravnim umu Tu promatra život sa stanovništva besmrtnosti i vječnosti. I život dobiva dubok smisao. Onaj smisao, koji je Sv. Augustin proniknuo svojim dubokim umom i srcem i izrazil riječima: "Za sebe si nai stvorio, o Bože, neprlepno je sreća naše dok ne otpočine u Tebi."

□

PRENA NAJNOVIJIM STATISTIČKIM PODACIMA kroz 1950. god. potvrdio se u Katoličkoj Crkvi broj naduhukiju od 257 na 262, a broj biskupija od 1032 na 1074.

»MOLITVA U KAMENU« zvat će se crkva, koja se zida u japsanskoj gradu Hiroshima na usponu poginulih od atomskih bombe, koja je pala na oval grad. Crkva će imati posebno »zvon mira«, koji je darovala neka gospoda, koja uslijed ostjeđa, dobitvenih od eksplozije atomskih bombe, mora cijeli svoj život ležati u krevetu.

Iz katoličkog svijeta

KATOLIČKO DRUŠTVO ZA ZAŠTITU BLAŽE I DJETETA u Egiptu

proslavilo je u prosincu 1950. 25. godišnjicu svoga rada. Ovo društvo je jedino svoje vrsti u Egiptu, a posjeduje institut, kojim upravljaju č. s. s. Nale Gospe od Apostola. Vrata instituta su otvorena svakoj egiptatskoj ženi bez obzira na vjeru i narodost. Uprava instituta, u kojoj surađuju mnoge egiptanske žene, nastoji naći upošljenje onim ženama, koje se sklonе u ovaj institut, a također nastoji i ozakoniti njihove divlje bračne veze.

KOŠLA SVETOG VINKA u Beogradu, glavnom gradu Libana, proslavila je u prosincu 1950. g. 90. godišnjicu svoga rada. Škola je besplatna i u njoj se školjuju siromašni dečaci. Jubilej je proslavljen otvaranjem nove kapelice. Svetostanost je prisutstvovan sam predsjednik republike uz brojno sudjelovanje drugih odlikušnika. Škola broji 292 pitanca, od kojih 213 katolika i 19 inovjerača.

U CARSKOM KAZALIŠTU U TOKIJU s uspjehom je prikazivan kazališni komad "Kabuki". Sadržaj komada je uzet iz vremena progonača katolika u Japanu. Tokijska štampa se vrlo pozitivno izražala o umjetničkoj vrijednosti svoga komada, koji dupkom ispunjuje kazalište, iako obraduje katoličku temu.

PREDSEDJEDNIK DRUŠTVA JAPANSKIH KATOLIČKIH UMJEĆNIKA

Luka Hasagawa došao je u Rim, da se usavrši u tehničkoj mozaiku i slikarskoj akademiji. Hasagawa je donio sobom na polaton sv. Oca tri albuma japanskih slika, koje je on nasticalo. Slike prikazuju pojavit Katoličke Crkve u Japanu. Za vrijeme svoga boravka u Japanu, za vrijeme svoga boravka u Italiji slika Hasagawa će uključiti afresco u japanskom stilu crkvi posvećenoj dvadeset i šestorici japanskih mučenika u talijanskom gradu Civită Vecchia.

SINGAPUREJSKI BISKUP mgr. OL-COMENDY izdvojio je pastirsko pismo, u kojem prosyđuje protiv pokreta za ograničavanje poroda upotreboom antikoncepcionalnih sredstava, koji se u zadnje vrijeme propagira u Malajiji svim raspoloživim sredstvima. Mgr. Olcomendy naročito prosyđuje protiv očuvanja antikoncepcionističkih klinika u Malaji od strane Family Planning Association.

25.000 OSOBA sudjelovalo je u zaključnim svezanostima Marijanskog Kongresa u indijskom gradu Malabamu. U svečanoj povorci nosen je kip Bogorodice. U procesiji je sudjelovalo 15 nadbiskupa i biskupa, 800 svećenika i preko 1.000 časnih sestara koji su i članovi raznih katoličkih društava i mnogošto ostalog svijeta. Procesiju su sa zanimanjem i poštovanjem promatrali muhamedanci i budisti.

U ITALIJI postoji 500 samostana kontemplativnih redova, u kojima boravi 15.000 redovnica.

SVETA GODINA (nastavak)

Mihalio Pupin, profesor elektrotehnike na Kolumbijskoj sveučilištu u Americi, inače podrijetljen Šrbin iz Vojvodine, izjavljuje: "Znanost me je učinila boljim krišćanom, i ja vjerujem, da će znanost učiniti boljim krišćanom svakog onog koji pokusi razumjeti njene prostate i dívne zakone, jer su to sami Božji zakoni."

Na kraju ćemo navesti glasovitog tvorca kvantne teorije, njemačkog fizika Maxesa Plancka, koji je umro 1948. On je u jednoj svojoj knjizi napisao: "Vjera i prirodne znanosti služu se međusobno kod onih, koji temeljito kritikom proučavaju stvari. Tome je najneopoređivim dokaz povijesne činjenice, da su baš najveći pridruženici svih vremena bili profeti dubokim vještačkim osvjeđenjem." Vjera i prirodne znanosti kroz isti, zajednički sadratak, da se bore za skeptičizmom i dogmatizmom, bezvjerjem i s pravomjerjem pod-

U JUŽNOJ AMERICI se od 1948. po-vedao broj mladića, koji se pripravljaju za svećeničko zvanje za 35% God. 1948. bio je 4.293, dok ih sada ima 6.932. Prema statističkim podacima države latinske Amerike broje 150.000.000 katolika, dok broj katoličkih svećenika iznosi samo 25.000. Na jednom svećenika dolazi u republiku Kosta Riku 8.599 vjernika, u Ekvadoru i Kolumbiji 8.000, u Urugvaju 9.000, u Čile 10.000, u Meksiku 10.500, u Argentini 12.000, u Peru 12.600, u Brazilu 14.000 i u Gvatemali 31.200 vjernika. Kako se u ovih brojki vidi, broj svećenika u ovim zemljama je premašen, pak još uvijek moraju dobiti svećenici iz inozemstva za pastoralizaciju pučanstva ovih država.

U KOLUMBIJSKOM GRADU MEDELLIN-u umro je glasoviti o. Giraldo, koji je svom život posvetio osnivanju škola za siromašnu djecu. Njegova djelatnost se je poglavito odvijala na selima. Osnovao je 125 škola, koje posjećuje preko 60.000 daka. Za svoj profesionalno-odgojni rad bio je od vlasnice publike Kolumbije odlikovan najvećim odlikovanjem.

KROZ SIJAM I BURMU sada putuje kip Majke Božje Fatimice. U Sjajima su počast Majci Božjoj tom prilikom odzrane velike svećanosti u gradovima Bangkok i Chanthaburi. U Burmi su narodiće svećanosti odzrane u Rangoonu, kamo je kip Majke Božje stigao zrakoplovom. Na aerodromu su kip dočekali uz veliko mnoštvo svijeta mladića. Newman, apostolski vikar Akabya, burmanski ministar prosvjete i mnoge druge ugledne ličnosti. Rangoon je tom godom po prvi put dobio katoličku procesiju u središtu grada. Na dan 16. prosinca bilo je službeno u Rangoonu 15 sv. Misu na otvorenom u počast 15. oltajstava sv. Krunicie. Na kraju svake ravnoganski biskup je u ime svih biskupova Burme posvetio Burmu Prečistom Srcu Marijinu.

U GRADU KUMASI Afrička žrtva Obala, odzrati će se u veliči prvi načredni euharistički kongres. Za svoga legata na ovome kongresu sv. Otac je imenovao mgr. Davida Mathewa, apostolskog delegata britanske zapadne i istočne Afrike.

JEDNO OD ZADNJIH HODOČARSCA sa Sv. Godinu bilo je hodočašće Rimljana. Hodoočašću je sudjelovalo veliko mnoštvo Rimljana tako, da sv. nisu mogli stati u baziliku sv. Petra. Hodoočašću je sudjelovalo i cijeli diplomatski korak akreditiran kod sv. Stolice te sv. rimski kapići. Sv. Otac je odušio hodoočnicima u bazilici sv. Petra tihu sv. Misu, za vrijeme koje su posjeli Evandželija hodoočnicima objevljali korali "Credo". Na svršetku sv. Misе sv. Otac je prisutnima odzrađao govor i podijelio apostolski blagoslov.

IZ NJEMACKE je u raznim hodočasnicima tokom Sv. Godine sudjelovalo preko 10.000 muške i ženske katoličke mladeži u starosti od 18 do 25 godina.

AMERICKI KATOLICI su prilikom božićnih blagdana poslali na dar barbarskim katolicima 2.900 tonske razne robe.

Demokratičnost Crkve

(O 75-godstnjem postanku jedne Sjeverne pjesme)

Ništo ne može poreći, da je Katolička Crkva u vrijeme, kad je fesidlišam bila u svome svatu, bila potpuno demokratska organizacija. Dokaz je tome činjenica, da su u njoj postizali najveće časti — biskupi, kardinali, papinski — pripadnici svih sličica, pa i sećajskog. Nije ga gledalo na podrjetje, već na sposobnosti.

Nedavno se navršilo 75 godina od postanka řijeke, ali malo zasime. Sjeverne pjesme, "Blažak Borkovića", u njoj veliki hrvatski pjesnik prijevođen, kako je hrvatski ban Nikola Erdedi (banovao od 1870. do 1933.) smatrao u Zagrebu, sabor, da se vijeća, kada bi se Hrvatska spoznala je občina stanja, u kojim se tada nalazila. Sabor je tradio — veli predsjednik, da se načelnici, nacija predloži, što bi u tim pridružima trebalo učiniti. Ban je došao unes u vjeć, da sve znao Hrvatsku u vjeću, a Erdedi (pač spadač) tako da bude u vjeću, a gospodarstvo u plenarskim. Zato uđeli na vjećem kmetu, běšem, lancem, puškom i srećom, da bi dobro! Ali kao muzika — kaže Šenov — da se ne rađa, da je jači biskup Marian Božović, rodjen u Donaševićima kod Jasarevaca, a biskupovao je od g. 1867. do 1877. Između njega i bana zasmeva se optičke alijedice razgovor.

Borković: Ne, bane! I seljak je sin Boga, ima i malu dušu. Sto tepe peče peće i njega, zato nikako čudo, ako traži pravdu! Ne kolac i b.e., već pravdu, da mi treba! Treba da mi budeš pravac!

Erdedi: Ti si, biskupe, raznosed jezik, ali ne govori mudra. Kako ja da budem otac seljaka, kad sam kao plenik održan u djeđovskom plenjškom dvoru, dok ti si pasao svijetu svoga oca, kmetu!

Borković: Varad se, bane! Moj, je otac do tako siromasnog seljaka, da nije imao nježga u objlu. Ja nisam posao svijetu, nego sam jedno malo svijetje, ali sam ipak postao — biskup.

Na te riječi zaustro je sabor burmanskim pljuskom i odobravajući biskupu, pa ga je i sam Erdedi morao zamoliti za oproštenje.

Fotozno je, da Šenov riječ izmisljaju sadržaje sa djela, u kojima nastupaju povijesne ličnosti, već ih je naznačio u dokumentima. Zato nemoj je i ova pjesma, koju je veliki pjesnik Šenjev pred 75 godinama, dobit dočarati, kada je Šenov kroz Crkve Katoličke kroz vječjove.

Kroz sedmicu

Ti si jedina nadja! U krizu je spas! S nega se šire oni olajstveni znakovi, koji nas okupljaju i u danima sumnje daju nam snage, da se podignemo na križima vjeće. To su križi, koja podižu naše srce u visine, modre visine.

Na tom životnom putu ti često uzdrčeš. Pitam te, zašto? Više mi puta i ne znao odgovoriti. Nijem si, zašto si nijem?

Slatko mi je, kad ispunjavam Tvoju volju i kad se učem strpljenju. Kao što južni vjetar mlohati tijelo, tako i sumnja mlađevi moju dušu. Ti to biva katkad! Sto ne bih u svojim molitvama priznao Tebi, koji sve vidi!

Tren je kruško. Bol više za sebe. Vidi same sebi i ništa drugo! To traje kolje padaće duže i ja zadržim, kad se svjetljenje, da se to kosi s onim, što ispojavljamo. Ti me, Učitelju, pouči i nadahn!

Stare su pokupi u jedan pehar. Nečka svaka od njih jednom zabiljast u vjencu ţartava, koje će Njemu prikazati, o ti, moje nemirno sreću! Ne zaboravi, da On prati svaki tvoj korak!

Danas je Tvoj dan, Majs! Ti me, kaj nešesta Majko! Ti me, kaj Majka nadahnim onom mudrošću, koja je potrebna na stazama moga života. Idem tom stazom i u vidnu negu truje i kamenje, a morao bih češće pogledati na nebo i na ptice, koje leti nad onim Tvojim svetlim, pa me uči mudrosti prave češnje!